

Peadpööritavad plaanid

Hundi elamine pole muidugi suurem asi vaatamisväärsus. Tõttõelda vajaks see kõvasti kraamimist. Köögis järjekordsele konservipurgile koperdades taban end imestamas, miks hunt küll seesuguse õudse pahna sees elada armastab. Üks karm naisekäsi, mis asjad jonksus hoiaks, näib talle hädasti ära kuluvat.

Hunt tuulab pisut aega mootorratta võtmeid otsides mööda elamist ringi, haarab siis oma nahktagi ja valmis ta ongi. Vahin talle hämmeldunult otsa. Kui lihtne on ikka olla mees – viis minutit ja nõus oma kõige luitunuma päevasärgi ja hargneva kampsuniga kasvõi teise maailma otsa pörutama! Küllap olen lisaks hämmeldusele ka üksjagu kade, kuna minul kulub enda sättimisele alati masendavalt kaua aega.

„Mis on?” küsib hunt mu pilku märgates.

„Ei midagi,” pomisen ebamäärasel toonil ja keeran talle selja.

„No mis *on*?” nõuab hunt kangekaelselt. Mind üllatab, et talle mu arvamus üldse korda näib minevat.

„Viska midagi normaalsemat selga. Su kampsunil on ju kõhu peal suured augud sees, ise pole tähele pannud või?”

Hunt heidab oma riitele üheainsa põgusa pilgu ja vantsib siis sõnagi lausumata tagatuppa, arvatavasti järjekordset koikampsunit välja valima. Kõmbin talle järele, mõistes, et veidi asjatundlikku nõustamist võib hundile hetkel hädasti ära kuluda.

Tuustime tükk aega riidekapis ja lõpuks tulevad nähtavale lahedad kauboisapad. Hetk hiljem leian nendega üsna hästi sobiva ruudulise päevasärgi ja kenad sinised teksad. Hunt topib

need alistunud isase teadagi-neid-naisi-ilmel selga. Ent selle asemel, et abi eest tänulik olla, jääb ta omadega valmis saanuna irvitades mind vahtima.

„Mis viga?” uurin.

„Sa näed ikka täiega Punamütsike välja,” naerab hunt lõrinal. „Kardetavasti soovitatakse sul kontserdiväravas hoopis lasteteater üles otsida.”

Silmitsen oma lollakat sini-valgetriibulist kleiti, milles ma endalegi korraga nagu mingi Sipsik tundun, ja lahvatan pahameelest põlema. Mul on isegi põll ees, kuigi ma ei suudagi lõpuni mõista, millal ema selle mulle ette jõudis siduda, ilma et ma seda tähele oleksin pannud.

Heidan hundile lootusrikka pilgu. „Äkki leidub sul minu jaoks veel üks paar kauboisaapaid?”

Sellele küsimusele ei oska hunt muidugi mingit mõistlikku vastust anda. Arvatavasti ei tea ükski mees maailmas, mis tal riidekapis leiduda võib.

„Eks vaata järele,” pakub ta sellegipoolest.

Seda ei lase ma endale kahte korda öelda, vaid kaevun otsekohe uuesti kapisügavusse. Teist paari kauboisaapaid mul küll leida ei õnnestu, kuid peagi märkan lähedaid pehmest tumepruunist nahast tennised ja üsna talutavaid naiste teksaseid.

„Pruudi omad või?” itsitan tahtmatult ja, nagu kohe ka taipan, üksjagu sobimatult.

Hunt ei naera, vaid tõmbub näost süngeks. „Ekspruudi kõlaks vist õigemini.”

Tunnen tillukest piinlikkusetorget ja pomisen mõne saamatu vabandussõna. Samas ei tee ma endale ka ülemäära etteheiteid, kuna hundi südameasjadest pole mul tõepoolest õrna aimugi. Me ju muust polegi rääkinud kui vanaemast ja lilledest. Ilmne näide sellest, millisesse haletsusväärsesse seisu võib viia tapvas rutiinis püsimine.

18 Hunt jätab mu riietuma ja kolistab samal ajal verandal ringi. Küllap minevikuvarjude peletamiseks, aga võimalik muidugi, et ta otsib kolahunnikust oma mootorratast taga. Ma ei taha mõeldagi, mis saab siis, kui ta seda üles ei peaks leidma.

Lõpuks õnnestub mul avastada üks talutav pehme puuvillane triiksärk, millesse äraupumist väldin hõlmade eest sõlme sidumiseks. Seejärel kisun oma lollakad titepatsid lahti ja seon juuksed kuklale kõrgeks hobusesabaks.

Ainus, mis mulle tegelikult enda juures üldse meeldib, ongi mu pikad heledad, pisut lakkis ja läikivad juuksed. Kindlasti võiksin olla märksa pikem kui need masendavad 154 sentimeetrit, mis vennad Grimmid mulle on kinkinud, aga õnneks ei kaldu ma vähemasti tüsedusele, mis selle vähesegi hoobilt katastroofiks muudaks. Kokkuvõttes näen ma isegi üsna talutav välja. Mis see sõna oligi, mida ma hiljaaegu netist lugusin? Pandav? Kaalun endamisi, mida see võiks tähendada, aga mingi ohutunne hoiatab hundilt järele uurimast.

Märkan peeglilaul päikesepirille ja sätin need ninale. Seejärel heidan kiire kontrollpilgu peeglisse ja jään imagomuutusega rahule. Ei midagi rabavat, aga samas ei hakka keegi mulle kaastundliku näoga tsirkuse poole teed juhatama. Loodetavasti olen nüüd talutavalt pandav.

Kõnnin hundi juurde esikusse. Hunt seirab mind pika pilguga ja lausub siis tunnustava irve saatel:

„Vau. Tundud lõpuks isegi täitsa inimese moodi.”

Kupatan ta pikema jututa trepist alla ja silman õuel punast läikivat mootorratast. Loodan, et sellest saab meile parim sõber pikaks ajaks.

Siis meenub mulle midagi. „Mida ma selle koogikorviga tegema peaks?”

„Võta minupoolest kaasa, kui tahad,” pakub hunt. „Sõit tuleb pikk ja sööma peab.”

Ent korraga näib kookide kaasatirimine mulle tõelise minevikust kinnihoidmisena ja see on praegu tõesti viimane, mida soovida.

„Äkki teed mulle vahel mõne hamburgeri välja?”

„Igatahes,” kinnitab hunt veendunud häälel.

No lahe. Ei mingeid kooke enam iial.

„Kuhu me siis pörutame?” pärin hundi selja taga laial nahkistmel

istet võttes. Mootorratas lõriseb minekuvalmilt ja selle jõudu tunnetades surun alla põgusa hirmusööstu.

„Eestisse,” vastab hunt. „Või arvasid sa, et kontsert toimub su vanaema maasikapeenra kõrval?”

„Nii kaugelt?” pahvatan hämmeldunult.

„No me võime muidugi ka kuhugi lähemale, näiteks Belgiasse või Austriasse minna, aga Eesti tundub piisavalt kaugel ja intriigeerivana. Saab veidi rohkem ilma näha.”

„Kauge” ja „intriigeeriv” kõlavad mu kõrvus suurepäraselt. Tõttõelda arvan, et neist saavad mu lemmiksõnad.

Hunt ulatab mulle kiivri ja ma topin selle kiiruga pähe. Seejärel annab ta gaasi ja me tuhiseme eemale sellest neetud Saksamaa muinasjutukülalt, kust mul siiani pole õnnestunud ninagi välja pista. Aga sellest ärge küll kellelegi hingake, eks!

Asi hakkab veidraks kiskuma otsekohe pärast seda, kui me muinasjuturiigi piiridest väljume ja end Saksamaa argipäevas leiame. Hunt avastab peagi, et suitsutagavara kipub arvestatust kiiremini kahanema ja nõnda otsustame teha peatuse ühes tillukeses ja ohutuna tunduv asulas veidi enne Münchenit. Väike teeäärne punavalgekirju poeke kujutabki endast minu esimest kokkupuudet reaalsusega. See kujuneb tõttõelda üpris kummaliseks kogemuseks.

Astume sisse, et krõpsupakke ja paar purki koolat osta ning ma üritan käituda nii loomulikult, nagu teeksin seda iga päev. Kolame lettide vahel ringi ja leiame kiiresti kõik vajamineva. Hunt asub maksma ja mina proovin pisut eemal päikesepirle pähe. Korraga adun, et kassa juures toimub midagi ebatavalist. Kiikan üle öla ja näen, et müüjapoiss seisab ühe koha peal nagu post ja vahib hundile suu ammuli otsa. Ma ei suuda mõista, mida põrgut ta sedasi passib. Hunt jääb leti läheduses kõrguva suure sõnajala varju, nii et ma ei näe teda kuigi hästi. Oletan, et võib-olla on ta enda lõbuks mõne lolluse korda saatnud. Näiteks aluspüksid teksade peale tõmmanud või midagi sarnast. Ent pärast paari kiiret kontrollsammu veendun, et hundiga on kõik kombes. Mu karvane kaaslane on korralikult riides ja kogu tema hoiak väljendab enesekindlat rahulolu.

Astun lähemale ja kahtlustan, et müüjapoiss kannatab ilmselt mingi veidra püstijalu magamise või sundtardumuse-taolise sündroomi käes.

Mind märganud, muutub poisi ilme pisut ja ta küünitab sõrmede vahel väriseva triipkoodilugeja suitsupakkide poole. Kuna ta mu viisakale tervitusele ei reageeri, pistan oma naeratuse tasku ja pörnitsen talle arusaamatuses otsa.

Hunt seisab ja ootab kannatlikult, et poiss unitõvest toibuks. Mulle tundub, et olukord valmistab talle nalja.

„On teiega kõik korras, preili?” uurib müüja minult lõpuks eba-kindlal häälel.

„Miks ei peaks olema?” küsin natuke ebaviisakalt vastu. Millegipärast näib mulle, et müüjapoiss on siin ainuke, kellega kõik korras pole.

„Noh, see, et...” pobiseb poiss ja jääb vait. Õnneks suudab ta lõpuks siiski omadega ühele poole saada ja ulatab kilekoti sees meie kauba. Rapsan koti enda kätte, hunt maksab ja me kõnnime tagasi vaatamata uksest välja, tundes kuklakarvadega, kuidas meile järele jõllitatakse.

„Mis tal viga oli?” imestan, kui poeüks meie selja taga kinni kolksatab.

Hunt irvitab ega vasta. Ta jääb seisma, et suitsupaki ümbert kile lahti käristada, ja pistab mulle nagu muuseas jäätise pihku. Pörnitsen hunti, aga kuna ta selgitusi jagama ei soostu, kehitän õlgu. Ühe tundmatu müüja foobiad ei peaks mulle tõesti kuigi suurt huvi pakkuma.

Otsustame vahelduseks pisut ringi jalutada. Ilm on ilus ja suviselt soe, eemal pargis mängib muusika. Hingan sisse väikelinna tolmust lämbet õhku ja tunnen ülevoolavat rõõmu teadmisest, et mu elus on lõpuks ometi midagi teisiti. Aeg-ajalt tajun meile heidetud hämmeldunud pilke, mille põhjus jääb mulle ikka veel arusaamatuks. Kingin vastutulijaile enesekindlaid naeratusi ja ühtlasi sisendan endale, et sinne rahvas ei või ju kuidagi teada, et ma olen Punamütsike.

Järgmine veider vahejuhtum leiab aset hamburgerikohvikus.

Astume leti juurde ja müüja jääb meid vahtima sama rabatud ilmelt nagu unitõve-poiss. Lisaks takseerivad meid ka teised kohvikukülastajad.

Kuna kõigil meie ümber paistab mingi veider foobia olevat, laseme toidu kaasa pakkida, et see kusagil väljas omaette ära nosida. Teenindajal kulub närvesöövalt kaua aega, kuna ta liigutab end teosammul ja jõllitab meid, ise näost kahvatu.

„Mis neil kõigil viga on?” imestan uuesti, kui taas sooja päikesepaistesse jõuame. „Me peaksime vist hoopis sukad pähe tõmbama ja relvad pihku haarama, et vähem tähelepanu äratada.”

Hunt muigab. „Väärt mõte.”

Sõidame linnast välja ja otsustame burgerid vabas looduses nahka panna. Kuna meil ei õnnestu leida ühtki taskurätisuurust lapikestki, mis kellelegi ei kuuluks, trambime lõpuks ühest eramaa sildist mööda ja istume heinamaa serva maha. Silman eemal rohtu söövaid lambaid ja loodan endamisi, et nad meile territooriumi hõivamise pärast etteheiteid tegema ei tule. Koorin burgeri paberist lahti ja hunt järgib mu eeskujul. Lambad nohistavad edasi, ilma et neil meiega suuremat asja oleks. Järeldan, et küllap nad on siinmail üpris külalislahked.

Vabadus – selline sa siis oledki, mõtlen õnnelikult. Mu pea käib rahulolust ringi. Siin isegi lõhnab teistmoodi kui meie minasjuturiigis, kuidagi värskemalt ja tõelisemalt. Kui olen kaks vabaduse-sigaretti ära tõmmanud, meenub mulle miski, mis teeb mu pisut murelikuks.

„Mis kell on?” küsin enda kõrval pikutavalt hundilt. Hundi nina on kastmega koos ja seda märganud, ei suuda ma kuidagi itsitamast hoiduda.

Hunt heidab kellale hooletu pilgu. „Pool viis.”

„Pagan võtku!” pobisen.

„Mis on?”

22 „Ma pean emale helistama. Praeguseks peaksin juba ammu ilma tagasi kodus olema.”

Koban püksitaskut, aga siis meenub mulle, et kannan hundi ekspruudi riideid ja mu telefon ununes hundi peeglilauale.

Mind haarab rahulolematu. „Kas ma võin sinu telefoni kasutada?” uurin siis.

„Muidugi,” nõustub hunt ja õngitseb püksitaskust oma päevinäinud kõnemasina.

Hetkelise kõhkluse järel valin koduse numbri. Muidugi pole lootustki, et see kõne võiks kujuneda mingiks kergeks ja meeldivaks pärastlõunavestluseks, kaugel sellest. Pigem on praegu nõnda nagu selle neetud rüüpadjaga, mida ma vanaema viimaseks sünnipäevaks entusiasmist haaratuna teha üritasin. Ma veetsin terve ruseva nädalavahetuse selle nõmeduse kallal pusides ja lõppkokkuvõttes padi isegi ei meeldinud vanaemale. Loomulikult aimasin juba ette, et asjad niimoodi lähevad. Aga emale helistamisest pole mul sellegipoolest pääsu.

Pärast kolmandat kutsungit kostab mu kõrvu esivanema murelik hää. Taipan, et ta on jõudnud minu hilinemise tõttu parasjagu närvi minna.

„Punamütsike? Kus sa ometi oled?” asub ema otserünnakule.

„Karin,” märgin vaikse etteheitega. Ma ei saa jätkuvalt pihta, miks ta mulle üldse selle nime pani, kui ta mind järjekindlalt Punamütsikeseks kutsub.

„Kas juhtus midagi?” uurib ema.

„Ei, emps, midagi ei juhtunud,” ütlen otsustavalt.

Hunt silmitseb mind ja patsutab mulle toetavalt õlale. Saadan talle närvilise naeratuse ja jätkan: „Ära nüüd ära minesta, emps, aga ma pean sulle midagi ütlema.”

„Jah?”

„Ma ei tule koju.”

Mõnda aega püsib teisel pool hämmeldunud vaikus. „Miks siis mitte? Otsustasid vanaema poole jääda või?”

Pööritan piinatult silmi. Sellisena ta mu elu valikuvõimalusi siis näebki – kas kodu või vanaema pool passimine. Justkui poleks ülejäänud maailma olemaski. Lihtsalt masendav.

„Ei jää, ma otsustasin Tallinnasse minna,” tunnistan vapralt.

„Tallinnasse?” imestab ema. „Kus see veel asub?”

Tunnen ärritusetorget mõttest, et emps on nii neetult muinasjutus

kinni. „See on kusagil Arktika ja Antarktika vahepeal, mine vaata ise netist järele.”

Hunt pahvatab naerma. Teen talle nägusid, et ta vait püsiks, aga hunt ei tee mu ähmi märkamagi.

„Punamütsike,” manitseb ema mind. No muidugi ei mäleta ta ikka veel mu nime! „Ole nüüd mõistlik.”

„Ma olengi väga mõistlik.”

Ema kukub nõrdinult proökama ja ma üritan seda mingit moodi välja kannatada, lootuses, et ta end lõpuks tühjaks kisab. Mõne aja pärast muudab ema strateegiat ja hakkab anuma:

„Kallis laps, võta aru pähe ja tule koju! Loodetavasti jõudsid koogid ikka vanaemale ära viia?”

Koogid ja koogid, mõtlen üha kasvava meelehärmiga. Kui ta sedasi jätkab, võib vanaema neist kookidest endale varsti uue maja ehitada!

„Ei, ma ei viinud, korv jäi hundi poole,” avaldan mõtlematult.

„Hundi poole?” kiljatab ema, nagu oleks teda nõelanud parv herilasi. „Sa käisid *hundi pool*? Mis sul ometi arus on?”

Ohkan ja taipan hilinenuks, et poleks pidanud sellest iitsatamagi.

„Mis sul selle vastu on?” pärin tehtult hooletul toonil. „Hunt on täitsa lahe tüüp.”

Teiselt poolt kostub mingi lämbumisesarnane hääliitus.

„Emps, rahune nüüd,” lepitatan teda ja sulgen süüdistustetulva ees kõrvad. „Me käime kõigest ühel kontserdil ja tuleme siis tagasi. Sul endal oleks ka juba viimane aeg kookide praadimise asemel midagi mõistlikumat ette võtta.”

„Sa lähed hundiga kontserdile?!” kriiskab ema.

„Miks mitte? Mida muud halba ta mulle ikka teha saab, peale selle, et ta on nangunii iga neetud päev sunnitud mind alla kugistama?”

24 Hunt irvitab jälle. Pagana pihta – ta hakkab mulle järjest rohkem meeldima!

Ema asub taas ahastama. Lasen suuremeelselt tal seda teha, kuigi nii suuremeelne ma siiski ei ole, et kisa kuulama jääda. Panen

lahtise telefoni korraks käest ja lasen empsil end välja elada. Lõppude lõpuks on ühel kahe sajandi vanusel lapsel viimane aeg veidike maailmas ringi vaadata. Kime hääl löikab distantsiltki valusasti kõrva.

„Ma helistan sulle hiljem, kui sa oled maha rahunenud,” hüüan lõpuks üle ta prääksumise. „Minuga on kõik korras, kuuled! Mine jaluta väheke aias või võta paar palderjanitabletti. Ja see on muide hundi number, nii et kui tahad minuga rääkida, pead enne temaga asju ajama.” Seejärel lõpetan otsustavalt kõne.

„Viimase peal,” kõlab hundi hääles tunnustav noot. Ta võtab telefoni ja topib tagasi taskusse.

„Ema on maruvihane,” teatan hundile, kuigi too on sellest nagunii ammuilma aru saanud. „Ehkki võib-olla kulub see talle isegi ära.”

„Mine neid naisi tea jah,” kohmab hunt. „Mis neile teinekord ära kulub.”

Heidan hundile kõõrdpilgu ja püüan ta mõttekäiku tabada, kuid hundi ilme on mittemidagiütlev. Jõudmatagi selgusele, mida mu karvane kaaslane silmas pidas, teen oma hamburgerile lõpu peale ja limpsin sõrmed puhtaks.